

Professor Fidikus

I dag ville Nisse-Taars og hans to musevenner Vilfred og Valde gå på opdagelse i det store hus for at se, hvem der boede her - udover familien Olsen og frække Olfert på 2. sal.

De traskede ned til tredje sal, og der hang et flot messingskilt på døren, og Valde læste højt, for han var den eneste, som havde lært at læse.

- "Pro-fes-sor Fi-di-kus" står der på skiltet, læste han højt for de andre. Gad vide, hvad han er professor i, sagde Vilfred og Nisse-Taars nikkede og gentog: - Ja, gad vide, hvad han er for en professor med sådan et mærkeligt navn? Fidikus...jeg har aldrig hørt et sådant navn før i hele mit liv.

De kravlede ind i lejligheden, og inde i det ene værelse stod en lille ældre mand med hvidkrøllet hår og et lille fipskæg.

På bordet foran ham stod en masse glaskolber med orange slanger, der forbandt de mange kolber. Det sydede og boblede inde i nogle af glaskolberne, og der stod røg ud fra nogen af dem.

- Pu-hå, sagde Valde, tror du ikke hellere, vi skal gå op på loftet igen. Det er vist alt for farligt at være hér.

Men Nisse-Taars var nysgerrig efter at finde ud af, hvad ham professor Fidikus stod og lavede, så ved hjælp af sin nissehue forvandlede Nisse-Taars sig til et almindeligt barn af normal højde. Og så gik han hen, og hev professoren i hans kittel og sagde: - undskyld professor Fidikus, hvad er det, De står og laver?

Professoren vendte sig om kiggede ned på den lille dreng, som stod ved siden af ham og sagde: - Nå, min lille ven, er du min nye hjælper ovre fra skolen?

Nisse-Taars tænkte, at han hellere måtte svare ja på det spørgsmål for at undgå, at professoren skulle få

mistanke om, at han i virkeligheden var en nisse - og ikke nogen skoleelev, som var kommet for at hjælpe.

- Nu skal du høre min dreng - jeg er i gang med at finde ud af at skabe et helt nyt riskorn, som kræver mindre plads og gødning - det vil være en kæmpe hjælp til menneskene her på jorden, fordi vi bliver flere og flere - og det er svært at kunne dyrke så mange fødevarer, som vi faktisk har brug for, sagde professor Fidikus,

Det kunne Nisse-Taars godt forstå. Tænk, hvis der ikke var nok ris, så ville han aldrig kunne lave risengrød nogensinde mere. Det ville være ganske for skrækeligt, ja, faktisk helt forfærdeligt.

- Godt professor, hvad vil du have, jeg skal gøre nu? spurgte Nisse-Taars.

Professor Fidikus kløede sig lige lidt i sit fipskæg, og så sagde han:

- Nu ved jeg det! DU skal hælde det her blå pulver i glaskolbe nummer et - mens jeg rykker lidt på kolberne og skruer på slangerne, så pulveret ikke løber for hurtigt igennem.

Professor Fidikus så meget glad ud over endelig at have fået hjælp, så Nisse-Taars måtte kravle op på en lille stige for at kunne nå den øverste kolbe - og lige så forsigtigt hælde det blå pulver ned i glaskolben, hvor det blev blandet med alt den væske, der var i kolben i forvejen.

Nisse-Taars kunne se, hvordan farven i kolben skiftede fra himmelblå til den blev nærmest helt ildrød.

- Pu-hå, tænkte Nisse-Taars, jeg håber ham professor Fidikus ved, hvad han gør - men det ser noget mystisk ud - ja også en smule farligt.

I den sidste kolbe lå nogle bittesmå ris-korn, som professoren hældte ud på bordet.

- Se, sagde han, her har du de nye bittesmå ris-korn. Nu skal vi prøve at få dem til at gro og se, om forsøget er lykkedes.

Men der skete ingenting. Ris-kornene voksede ikke...

Nisse-Taars blev ikke overrasket. - Det kunne man da sige sig selv, sagde han højlydt - men Professor Fidikus hørte ham ikke, så Nisse-Taars traskede op til sit loft igen og gik i gang med at lave en ordentlig portion god gammeldags risengrød.

